

L'histoire se répète

Ook binnen het ontsnappingspeloton heerst
onderling wantrouwen; je moet altijd
achterom kijken of jij niet de enige bent die
aan het ontsnappen is

Het gonst in de sportsector door de oprichting van een nieuw netwerk voor een aantal aannemers onder de naam Paba, oftewel Platform Aannemers Buitensportaccommodaties. Alle grotere aannemers die actief zijn bij de aanleg van kunstgrasvelden, zijn betrokken bij dit platform. Hoewel iedereen in de sector zich haast om te bezweren dat er absoluut niets aan de hand is, dringt zich toch de vergelijking op met de oprichting van de BSNC, meer dan tien jaar geleden op. Een clubje dissidente aannemers binnen de Cultuurgroep Gras zei het vertrouwen op in deze groep, die op dat moment de belangrijkste belangengroep was in de sport. Hun reden: de belangen van aannemers zouden te weinig in acht worden genomen. De rest is inmiddels geschiedenis. De Cultuurgroep bestaat niet meer en de BSNC is leidend in de branche. Ook achter de oprichting van Paba lijken vergelijkbare motieven te zitten. Een van triggers is de extra heffing op keuringen die in 2014 werd ingevoerd. Volgens NOC*NSF zou die extra heffing nodig zijn om het systeem van keuren in stand te houden. Hoewel het om een relatief laag bedrag gaat, waren de aannemers het daar hardgrondig mee oneens, vooral omdat er geen mogelijkheden waren om die meerkosten door te berekenen aan de opdrachtgever. Er zijn en waren echter meer irritatiepunten. De garantieregeling kunstgras bijvoorbeeld. Door de werkgroepstructuur die de BSNC kent, is het voor commerciële aannemers blijkbaar lastig om de eigen belangen overeind te houden bij beslissingen van de werkgroepen. Een de zaken die bij een rondvraag ook als irritatiepunt worden genoemd, zijn de volgens veel mensen buitensporige vergoedingen die het bestuur en management krijgen toegespeeld. Professionalisering is goed, zo meldt iemand, maar nu gaat meer dan 50 procent van het budget naar vergoedingen.

Een ander veel gehoord twistpunt is het punt van de vertegenwoordiging. Met andere woorden: wie vertegenwoordigt de BSNC? Oorspronkelijk

opgericht als een aannemersclub, probeert de branchevereniging ook gemeentes en de sport naar zich toe te trekken. Dat leidt onherroepelijk tot conflicten. Dat zie je nu bijvoorbeeld bij de Green Deal. Een zeer belangrijk thema, dat de branchevereniging zo krampachtig lijkt te claimen, dat andere partijen zoals de NGF afhaken en hun eigen dingen opstarten. Volgens het bestuur van de branchevereniging is er niet zo veel aan de hand, en maakt de BSNC op dit moment een transitie door van een werkgroepgeoriënteerde vereniging naar een vereniging waarin bedrijven en organisaties ook zitting kunnen nemen in een overlegstructuur op basis van bloedgroepen. Helemaal nieuw is dat overigens niet. *The Big Seven*, een gelegenhediscoalitie van de zeven grootste gemeentes van Nederland, die ook allemaal in de BSNC zitten, stond vorig jaar aan de wieg van een soort standaardbestek voor kunstgras. Het doel van Paba is in zekere zin vergelijkbaar: met gelijkgestemde zielen overleggen, zonder dat de opdrachtgevers of adviesbureaus over de schouder meekijken. Dezelfde anonieme aannemer: 'Je bent niet altijd op zoek naar het delen van kennis; soms wil je ook gewoon met gelijkgestemde bedrijven overleggen over de eigen zorgen, problemen en belangen.' Deze aannemer vindt het overigens niet erg waarschijnlijk dat de leden van Paba uit de BSNC zullen stappen. Een eveneens anonieme collega-aannemer bevestigt dat en gebruikt daarvoor een fietsmetafoor: 'Ook binnen het ontsnappingspeloton heerst onderling wantrouwen; je moet altijd achterom kijken of jij niet de enige bent die aan het ontsnappen is.'

Met vriendelijk groet,
Hein van Iersel (hein@nwst.nl)
Hoofredacteur

Stuur of twitter dit artikel door!

Scan of ga naar:

www.Fieldmanager.nl/artikel.asp?id=17-5113